

ченъ народъ. Тамъ въ царския дворъ расте това едничко въ цѣлия свѣтъ дърво.

Замислилъ се царьтъ. Онова царство било далечно, а народътъ му храбъръ и силенъ. Що да прави? А царкинята, недоволна и сърдита ходѣла отъ стая въ стая.

— Да става щото ще, — решилъ царьтъ. — Дъщеря ми трѣбва да има златната ябълка.

Изпратилъ той най-храбритѣ си боляри съ много дарове. злато, коприна и безчетъ подаръци. Отишли тѣ при далечния царъ съ молба да имъ даде дървото. Но царьтъ не искалъ и да чуе. Това му било дадено отъ добрия Богъ, който пазелъ царството му.

Събрала се тогава всичката младежъ и тръгнала на бой. Майки плачели и тичали да изпращатъ милитѣ си синове. Отивали тѣ.

Минало се месецъ, два, година. Най-после пристигналъ самъ младъ юнакъ и

носѣлъ златното дърво съ златната ябълка. Надъ него златно пиле летѣло. Цѣлото царство писнало. Всички кжщи се въ черно облѣкли. Самъ-самичъкъ юнакътъ се върналъ. И той билъ смъртно пронизанъ въ гърдитѣ.

Донесѣлъ дървото и падналъ мъртавъ. Царкинята видѣла ябълката зарадвала се, затичала се, грабнала я, нахапала я и недоволна я захвърлила.

— Никакъ не е сладка и вкусна! А и дървото е толкова малко! И птичето не може да пѣе дори и като простия славей.

Недоволна отишла тя въ своитѣ стаи. Минало се време. Царкинята поискала се не изяжда. Счупенъ и

златенъ орѣхъ, що никога